

FLISTFLAST

FRANCESC CANOSA - PERIODISTA

Aquests dies he vist gelats suïcidant-se desfets a les voreres. Un diable conegut mig viu, cremat com una teia, dins un congelador lil·liputenc en un búnquer. Fa calor mode Georgie Dann donant tombs a *La barbacoa* d'un hámster piròman. El món s'acaba amb una escalivada. Per això vaig a veure un home que sempre està fresc com un selló immortal: Josep Vallverdú, el 9 de juliol en fa 99. Toc-toc.

Obrim la porta a un llibre que ens cau amb pluja de glaçons al vas de la ginebra de la vida. *L'epistolari entre Josep Vallverdú i Guillem Viladot* (recollit per la Càtedra Màrius Torres de la UDL i editat per Pagès) és marinada. La marinada escombra la calor. La marinada és *swing* existencial. Ballem quan sembla que ja no queda ball. La marinada anuncia el vestit de nit, la victòria final, al cap del dia contra la dictadura de la torradora nuclear. S'apaga la llum i s'encén la veritat com un petó metralladora. Correspondència entre 1957 i 1991. Els dos escriptors, carta a carta, posen la lluna glaçó al vas de la set. Són dos al desert. De Catalunya, de Ponent, de la Terra de l'Univers. Eren ells i poc més. Ho van fer tot: la llengua, la literatura, un món, una galàxia. I res. Potser aquest és el problema: la calor, la rostisseria rostint a qualsevol, la febre del país malalt.

ET i els extraterrestres Viladot-Vallverdú

Diu Viladot, poeta-farmacèutic: "Quan llegim Vallverdú, a cops sentim l'agressió de la realitat. Ens podem queixar tant com vulguem, però aquest és el nostre país, no en tenim cap més". Vallverdú és un canibal. Mossada a mossada ho ha devorat tot per dur-nos-ho al plat. Vallverdú pla seqüència (*copyright coming soon*) de la vida. *Maraton Man*. Diu Vallverdú art-obra, obra art –com l'Oscar Wilde de les boires britàniques, ell de les boires ponentines–, que Viladot "és el nostre escriptor més considerable, creador de llenguatge, absolutament obert", "escriptor complet". Viladot és el cosmos a Agramunt, Agramunt al cosmos. Moixó de 360 graus planetaris-siderals-sidral. Diu el professor Joan Ramon Veny Mesquida, encarregat de l'edició epistolar, que Viladot i Vallverdú són "els dos escriptors catalans més importants de la segona meitat del segle XX". Us diran que no. Que patiu insolació.

Sol de 1989. En una carta freda, freda, quan tenen la resurrecció feta, quan han su-

at la cansalada durant dècades, Vallverdú escriu a Viladot sobre un article al diari *Avui* que parla d'ell i l'agramuntí: "Ja és hora que es parlés de gent que no són exactament de l'Eixample o de Canaletes". Vallverdú, nascut el 1923, és el nostre escriptor de més longevitat i prolífic. Viladot, de 1922, dona tombs com un pardal pel cel d'ametllers eterns de l'Urgell, i no ha tingut ni un centenari oficial (malgrat Fonoll, Comanegra, Pagès reeditin obra i la gent clami). Ells són *para*. Ells són segona divisió, regional, local, talp, microbi. Ells no compten. Com no compta Màrius Torres, que no ocupa el lloc que mereix com a poeta celestial, ni Joan Barceló, l'escriptor més bèstia d'Occident i d'Orient, com Domènec de Bellmunt, el gran reporter d'aquest país, com els germans Xuriguera de Menàrguens, que es creu que són verbs... Passen els anys i no passa l'analfabetisme a la Catalunya Analfabeta (CA) que es creu culta però és curta. Patim tots la pandèmia: generació rere generació. M'ho recordava Vallverdú aquests

dies de calors. Mai els han tingut en compte. No existim. Però Vallverdú no suava ni una gota: fredament tecleja, tecleja...

El dia que s'acabi el món per la rostisseria nuclear del canvi climàtic avieus als d'aquesta cultura que és tortura de l'Eixample, Canaletes, Gràcia, Pedralbes o el que sigui pel desert microones: es moriran de gana. Passen els anys i tots aquests suposadament cultes de la Catalunya Analfabeta es van desfent. Només queden els de veritat. Els que han donat sempre la cara. Els que han dit soc d'aquí i aquí em quedo. V de Veritat de Vallverdú i de Viladot. V de vida. V de Visca. Els que creieu extraterrestres són els més terrestres. Els que creieu llunyans, desconeguts, marcians, selenites... us marcaran el camí cap a casa, com *ET*, *l'extraterrestre*, que aquest juny fa només 40 anys.

Vallverdú en fa 99, Viladot viu a les estrelles des de 1999. Ja ho va dir ET: "ET, telèfon, la meua casa". I assenyala el cel, l'Univers, l'infinit, no la merda mil·limètrica en la qual viviu els que no veieu res més enllà dels vostres metres quadrats de merda puça d'onanisme miop. El país no és una merda com creieu i feu creure: el país és viu al quadrat VV. El país és tan gran que ni el veieu ni el veureu mai perquè no sabeu el que és un país estel·lar, etern, extraterrestre.